

EL CINE MUSICAL IMPREGNA L'ÚLTIMA OBRA TEATRAL DE MANEL BARCELÓ

El mite de les sales fosques

L'espectacle «All, all, all, Gershwin...!» vol recuperar per al teatre la força de la mitologia cinematogràfica. La desitjable actriu del cinema mut, Theda Bara, o Groucho Marx són alguns dels personatges d'aquesta obra que és també un homenatge a la música de George Gershwin.

Andreu Sotorra

El Sac, Pa de Ral, Pep Bou, Els Joglars, La Favorita... Manel Barceló és com una mena de cul d'en Jau-met. Però la influència del seu pas per aquests grups es veu reflectida en el seu darrer espectacle, on tot és tot mentre fa, diu, un exorcisme d'un món que va mitificar a través de les sales fosques del cinema. Ara s'ha encaterinat amb Gershwin i el títol és com un rodolí dels que ell i el Pep Bou s'inventaven a Pa de Ral: *All talking, all singing, all dancing... all Gershwin.*

Un espectacle que raneja la comèdia musical i l'avantguarda cada vegada més discutida. On es perdonen els galls de veu i les trepitjades de taló. Tot és permès quan el que es pretén és fer una paròdia i un pseudo-homenatge al cinema de tota la vida.

—Explica't, ¿vols?

—Quan el cinema va aprendre a parlar, es va posar a cantar. Era natural perquè, de fet, al cinema mut, els actors ja quasi parlaven. Això sí, el que no feien era cantar.

—¿I aquesta passió per Gershwin?

—Doncs, per a mi, George Gershwin és el més genial, el més dúctil i el més prolífic dels compositors nord-americans contemporanis. Capaç d'imaginar sense cap mena d'incomoditat la composició de cançons per a revistes i comèdies musicals amb la de la música simfònica, capacitat que l'ha convertit en un clàssic, hi ha deixat la seva empremta particular: la vitalitat, la teatralitat, la perfecta musicalitat, és a dir, allò del títol de l'espectacle, *All, all, all, Gershwin...!*

—¿Un espectacle de muntatge complex o simplement has hagut de recórrer a la feina feta pel cinema?

—Ha calgut regirar tot aquest món.

El guió és com una barreja de novel·la i de tira de còmic. Ha calgut una preparació intensa tant meva com de l'Anna Briansó, l'únic personatge a part del meu, de cant i de ball.

Manel Barceló ha omplert de cinema teatral la sala Villarroel.

Theda Bara, al seu apartament, amb Al Jonson cantant una cançó; Zippo, nom del xiulet que fa la navalla quan s'obre, esdevé un *zippo* tendre; Groucho Marx, parodia la seva nit de nocces en un estat pornogràfic d'allò més adolescent i ingenu; Alice, la ballarina, prefereix un libidinós a un exhibicionista...

Els fotogrames vivents es van succeint a l'escena. Manel Barceló i Anna Briansó fan tots els papers. El perquè, l'explica el mateix Manel Barceló: «La mitologia cinematogràfica ha assolit universalitat i popularitat. Cap amant supera Rodolfo Valentino, cap dona és més enigmàtica que la Garbo, cap trappella és més simpàtic que Gable i cap ballarina té l'encís de Charisse. Són immortals, però sobretot pertanyen a tots nosaltres. Conformen una part del nostre bagatge cultural». □